

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **pplk. Ing. M. R.**, zast. Mgr. Petrem Smejkalem, advokátem se sídlem České Budějovice, Na Sadech 21, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky, První náměstek policejního prezidenta,** se sídlem Praha 7, Strojnická 27, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2014, č. j. PPR-17925-8/ČJ-2013-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2017, č. j. 9 Ad 13/2014 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 10. 5. 2017, č. j. 9 Ad 13/2014 – 61 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 4. 3. 2014, č. j. PPR-17925-8/ČJ-2013-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Letecké služby ve věcech služebního poměru ze dne 14. 5. 2013, č. 39/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta stěžovatelova žádost o doplatek služebního příjmu za službu přesčas v rozsahu 150 hodin v roce 2010, v rozsahu 73,5 hodin v roce 2011 a v rozsahu 150 hodin v roce 2012. Rozhodnutí stojí na zjištěních, že stěžovatel podle evidence doby služeb, plánů služeb za rozhodné období, výstupu reportu ze systému WEB (evidence doby služby), z výpovědi plk. Ing. P. B. i z výpovědi bývalého příslušníka (stěžovatele), odsloužil v roce 2010 – 150 přesčasových hodin, v roce 2011 – 71 přesčasových hodin a v roce 2012 – 150 přesčasových hodin. Z přehledu stanovišť Letecké služby a stavu pilotů prvostupňové rozhodnutí dovozuje, že Letecká služba měla v uvedených letech dostatek pilotů k pokrytí plánovaných služebních činností, a proto nelze přisvědčit žadatelově argumentaci, že služba přesčas byla nařizována z důvodu nedostatečného personálního obsazení. Zajištění provozu letecké služby v rámci policie je nezbytné pro zajištění letecké podpory v rámci integrovaného záchranného systému a při řešení mimořádných situací. Pro úkoly Letecké služby je nezbytný i letecký výcvik, který je rovněž součástí služby. Služební příjem příslušníka policie je stanoven s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.

[3] Žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl výčet všech evidencí, z nichž je zjistitelný rozsah služeb přesčas a poukázal na obsah výpovědi odvolatele a plk. Ing. B. Konkrétně na s. 5 – 11 napadeného rozhodnutí žalovaný vypsal přehled služeb přesčas obsahující datum, dobu služby přesčas, počet hodin a odůvodnění. V rubrice „odůvodnění" jsou vždy uvedeny důvody přesčasové služby. To vše za rozhodné tři roky. Z výpovědi plk. Ing. B. žalovaný konstatoval způsob tvorby ročních a krátkodobých plánů včetně tvrzení, že práce přesčas je plánována jen při neočekávané situaci známé v době tvorby plánu (nemoci, dovolené, závažné rodinné problémy apod). V době plánovaného výcviku v zahraničí či jazykových kurzů musí být služby pokryty ostatními piloty, a to i prací přesčas. Jinak jsou přesčasové lety zpravidla nařizovány na základě aktuálních mimořádných situací. Žalovaný rovněž vyžádal stanoviska služebních funkcionářů k jednotlivým odvolacím námitkám a poté konkrétně popsal důvody přesčasových letů nařízených odvolateli. Z toho pak dovodil, že Letecká služba měla dostatek pilotů k zabezpečení plánovaných úkolů a že přesčasové hodiny byly odslouženy jen z důvodů neplánovaného a výjimečného plnění služebních úkolů bezpečnostního charakteru. Žalovaný poté shrnul důvody nařízené přesčasové služby odvolateli za jednotlivé rozhodné roky, a uzavřel, že se vždy jednalo o službu splňující podmínky § 54 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon").

[4] Městský soud v napadeném rozsudku označil za prokázaný rozsah přesčasových služeb v rozhodných letech a dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že práce přesčas byla vždy nařízena v důležitém služebním zájmu. Poukázal přitom na vymezení podmínek přesčasové práce v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 151/2016 – 126, a č. j. 4 Ads 11/2013 - 41, z nichž citoval. Důvody nařízení služby přesčas nebyly vymezeny jen rámcově, ale s mírou konkrétnosti umožňující posoudit nezbytnost jejího nařízení. Městský soud vyhodnotil poznatky o činnosti Letecké služby získané v průběhu správního řízení jako dostačující k posouzení situací běžného provozu a k odlišení mimořádných situací, které vyžadují nařízení přesčasové práce. Přitom vzal v úvahu i vyjádření účastníků řízení při jednání soudu. Vyslovil názor, že by plán mohl zohledňovat i určitou

předpokládanou míru potřeby příslušníků pro mimořádné úkoly, ale pokud tomu tak není, nesvědčí to o žalobcem tvrzené poddimenzovanosti Letecké služby. Žalobní námitky směřující proti nedostatečnému vypořádání odvolacích námitek žalovaným označil městský soud za nekonkrétní a akceptoval, pokud se žalovaný s nimi místy vypořádal poukazem na důvody prvostupňového rozhodnutí.

[5] Stěžovatel tento rozsudek napadl kasační stížností výslovně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Rozhodnutí žalovaného považuje i nadále za nezákonné, neboť mu podle jeho názoru vznikl nárok na odměnu za rozsah 150 hodin v roce 2010, v rozsahu 71 hodin v roce 2011 a v rozsahu 150 hodin v roce 2012. Letecká služba je personálně poddimenzovaná, pokud by tomu tak nebylo, nebylo by nutné nařizovat práci přesčas v takovém rozsahu, v jakém se tak dělo. Nesoulad mezi potřebami k zajištění provozu musel být přitom zřejmý už ze zkušenosti z předchozích let. Bylo-li nutno odsloužit přesčasy v maximální možné míře v roce 2009, bylo jasné, že personální situace není dobrá, a žalovaný měl přijmout personální opatření. Stěžovatel v odvolání požadoval zjištění počtu přesčasových hodin i u ostatních pilotů, což žalovaný přešel s tím, že tak měl učinit v prvostupňovém řízení. Stěžovatel ovšem na tuto skutečnost ve správním řízení poukázal, neboť mu je známo, že nebyl jediným pilotem, který byl nucen odsloužit maximální počet přesčasových hodin; přitom sám, na rozdíl od správního orgánu, konkrétními zjištěními nedisponuje. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že veškerá služba přesčas mu byla nařizována v důležitém zájmu. K tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2012 - 126, v němž byly vytýčeny podmínky pro užívání institutu přesčasové práce tak, aby byla v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud tam vyslovil, že přesčasovou prací nelze nahrazovat dlouhodobý nedostatek osob, a také, že důkazní břemeno leží na prvostupňovém orgánu, zde na Letecké službě. Mezi mimořádné důvody byl zahrnut Leteckou službou organizovaný a prováděný výcvik, který je běžnou součástí služby u oddílu, neboť jeho nutnost vyplývá s předpisů Evropské unie. Je to služební orgán, který plánuje výcvik a dovolené. Personální stav má být takový, aby z tohoto důvodu nemusela být nařizována služba přesčas. Stěžovateli byla služba přesčas mj. nařizována i z důvodu dovolené pilota, výcviku na letovém simulátoru nebo z důvodů blíže nespecifikovaných, případně rovněž předvídatelných, jako je např. let při oslavě 20. výročí vzniku Policie ČR, kurzy nebo zkoušky z anglického jazyka. Stěžovatel proto považuje svou žádost za přinejmenším zčásti důvodnou, protože mu práce přesčas byla nařizována v rozporu s § 54 služebního zákona. Služba přesčas nařizovaná nad rámec zákona proto nemohla být zohledněna v příjmu za výkon služby podle § 112 odst. 1 služebního zákona. Z těchto důvodů měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Stěžovatel v ní opakuje důvody, s nimiž se řádně vypořádalo jak odůvodnění odvolacího rozhodnutí, tak i rozsudek městského soudu. Poukazuje na obecnost námitky poddimenzovanosti stavu Letecké služby, kterou žalobce dovozuje jen ze skutečnosti, že mu byla nařizována přesčasová práce v maximálním rozsahu nebo v rozsahu maximu se blížícím. V prvostupňovém i v odvolacím rozhodnutí bylo objasněno, kolik příslušníků je potřeba k zajištění běžného výkonu služby na útvaru. Pojem „důležitý zájem služby" soud vyložil

vyčerpávajícím způsobem. Nadto žalovaný uvádí, že důležitý zájem služby je třeba shledat v náhlém ohrožení plnění úkolů Policie ČR z důvodů výjimečně nastalých překážek ve službě, kterými může být i kumulace nepřítomnosti jiných příslušníků v důsledku onemocnění, ošetřování člena rodiny, mimořádných dovolených, zákonného služebního volna a jiných překážek ve službě. To lze dovodit i ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 151/2011 - 126. Z tabulek, které jsou součástí rozhodnutí žalovaného, je vždy zřejmý důvod nařízení práce přesčas i důvod nepřítomnosti jiného příslušníka. Pokud jde např. o ozdravné pobyty, nelze je předem plánovat, neboť bývají poskytovány podle volných kapacit léčebných zařízení, stejně tak nejsou předem známy termíny jazykových kurzů, které jsou nezbytné pro získání kvalifikace IFR. Na výcvik a kvalifikaci IFR, NVG a na jiné potřebné úkony pro získání kvalifikace, kterou skládá pilot jednou za svou leteckou kariéru, nelze nahlížet jinak než jako na mimořádnou překážku ve službě. Mimořádné lety jsou uskutečňovány mimo plánovaný letecký plán. Z rozboru nepřítomností ostatních příslušníků, jak jsou uvedeny v tabulkách v napadeném rozhodnutí, je zřejmé, že je nebylo možno konkrétně předvídat při tvorbě plánu. Důvodem nařízení služby přesčas byla vždy kumulace nepřítomnosti příslušníků ve službě z různých důvodů. Pokud dojde k náhlému souběhu důvodů absencí ve službě, jde o neočekávané vybočení z průběhu výkonu služby. Nelze z toho dovozovat nedostatečné personální obsazení Letecké služby, o čemž svědčí i to, že služby přesčas nebyly nařizovány pravidelně a automaticky při jakékoli nepřítomnosti jiného příslušníka, ale jen v mimořádných případech.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou, a má předepsané náležitosti. Ovšem ne všechny kasační stížností uplatněné námitky jsou přípustné. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti tvrdí, že městský soud neřešil, že ve správním řízení nebyl zjištěn počet přesčasových hodin u ostatních pilotů, ač to stěžovatel navrhoval v odvolání; stejně tak není spokojen se způsobem, jakým se žalovaný s tímto návrhem v odvolacím rozhodnutí vypořádal. Takové námitky žaloba neobsahuje. Stěžovatel pouze v bodě VI. žaloby uvedl, že nebyl jediný, kdo byl přesčasy zatěžován, ale výhrady nyní v kasační stížnosti konkrétně uvedené tam nejsou. Přitom městskému soudu lze vytýkat nevypořádání nebo nedostatečné posouzení žalobních námitek, jen jsou-li obsaženy v žalobě, nebo doplněny v žalobní lhůtě. Tato kasační námitka je proto nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud pak posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů; zkoumal při tom také, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti vznesl mj. kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku nebo jiné vady řízení, které mohly mít vliv na jeho zákonnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Při posuzování nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97,

uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, a další). Stěžovatel ovšem výslovně neuvedl, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje, či jaké podstatné vady v řízení před soudem shledává, vyjma výše uvedené nepřípustné výtky, že se městský soud nezabýval žalobním bodem, který ovšem žaloba neobsahovala. Stěžovatelova kasační argumentace vesměs směřuje proti právním závěrům soudu, případně proti skutkovým zjištěním ve správním řízení. Je však povinností kasačního soudu přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozsudku i nad rámec uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 4 s. ř. s.); proto se jí tento soud také blíže zabýval. Zjistil, že městský soud respektoval v důvodech svého rozsudku veškeré uplatněné žalobní námitky a vypořádal se s nimi. Výrok jeho rozsudku má oporu v jeho odůvodnění a soud v něm srozumitelně popsal své úvahy. Napadený rozsudek proto nelze označit za nepřezkoumatelný ani pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů.

[10] Stěžovatel dále namítá existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“*. Problém je v tom, že stěžovatel tento kasační důvod naplnil jen nepřípustně (viz výše v odst. [7]). Městský soud není povinen sám vyhledávat konkrétní vady ve zjištění skutkového stavu, vyjma případu, kdy by správní rozhodnutí nebylo vůbec skutkově podloženo, nebo pokud by rozhodnutí skutkovému stavu odporovalo; to by totiž činilo správní rozhodnutí nepřezkoumatelným. O takový případ se však nejedná. K nepřípustnému argumentu o nezjištění rozsahu přesčasových hodin ostatních pilotů lze jen obecně konstatovat, že ani správní rozhodnutí, ani rozsudek městského soudu nepředpokládají, že by přesčasy byl zatěžován jen stěžovatel nebo že by právě on byl zatěžován ve výjimečné míře; to ostatně v řízení nikdy netvrdil. Městský soud tak neměl důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nedostatek skutkových zjištění a Nejvyšší správní soud neshledal existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[11] Stěžovatel většinu své argumentace směřuje proti správnosti posouzení právní otázky, zda přesčasová práce byla nařizována v mezích zákona. Jedná se o aplikaci následujících právních předpisů. Podle § 112 odst. 1 služebního zákona má příslušník nárok na služební příjem za výkon služby. Podle odst. 2 téhož ustanovení je příslušníkovi stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Zde je namístě rovněž připomenout, že Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09, shledal ustanovení § 112 odst. 2 souladným s ústavním pořádkem. Podle § 125 odst. 1 služebního zákona má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného

základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za dobu čerpání náhradního volna služební příjem nekrátí. Službou přesčas se přitom podle § 54 odst. 3 služebního zákona rozumí služba vykonávaná nad základní dobu služby mimo rámec směn (poznámka NSS: městský soud v napadeném rozsudku nesprávně uvedl § 52 odst. 3 služebního zákona).

[12] Skutečnost, že služební příjem je stanoven s ohledem na přesčasovou službu, neznamená, že ji lze až do výše stanoveného limitu nařizovat bezdůvodně a neomezeně. To by, jak v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 – 41, konstatoval Nejvyšší správní soud, znamenalo, že by se rozdíl mezi základní dobou služby a službou přesčas vytratil. Časový limit je zopakován i v § 54 odst. 1 služebního zákona, kde je dále stanoveno pravidlo, že v tomto rozsahu lze nařídit službu přesčas jen v důležitém zájmu služby. Výjimky umožňující překročení limitu 150 hodin ročně upravuje odst. 2 téhož ustanovení a patří mezi ně vyhlášený krizový stav či výjimečné případy veřejného zájmu. O takový případ se však zde nejedná a na toto ustanovení je poukazováno jen pro srovnání, že pro nařízení služby přesčas existují různě intenzivní podmínky, a že tedy pro nařízení služby přesčas v základním limitu 150 hodin ročně není třeba natolik intenzivních důvodů, jako pro nařízení služby přesčas nad tento limit.

[13] Pro nařízení služby přesčas je nezbytné naplnění podmínky důležitého zájmu služby. Ten je definován v § 201 odst. 1 služebního zákona tak, že jím je zájem na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Jak již odkázal městský soud, pojem „důležitý zájem služby“ byl vyložen i v judikatuře, zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011 – 126. Tento soud zde vyslovil, že se zejména jedná o „*neočekávané situace způsobené např. momentální indispozicí či absencí některého z příslušníků např. ze zdravotních či jiných důvodů*“. Důležitý zájem naopak nelze shledat v dlouhodobém až trvalém nedostatku osob. Týž soud dále v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 – 41, zdůraznil, že důležitým zájmem služby není zajištění řádného chodu útvaru při nedostatečném personálním obsazení. Z obou citovaných rozsudků také plyne nezbytnost zdůvodnění nařízení služby přesčas tak, aby bylo zřejmé, zda byly splněny podmínky důležitého zájmu služby.

[14] Zákonnost nařízení přesčasové služby je stěžejní pro posouzení nároku, který stěžovatel vůči žalovanému uplatnil, přičemž rozsah nařízení přesčasové služby stěžovateli v rozhodných letech byl prokázán a stěžovatel přisvědčil i korekci přesčasových hodin v roce 2011. Služba přesčas je nařizována služebním funkcionářem, aniž by se jednalo o řízení ve věcech služebního poměru [§ 171 písm. h) služebního zákona]. Rozkaz ovšem musí být podložen důvody, které je třeba zaznamenat tak, aby bylo možné posoudit zákonnost nařízení přesčasové služby. Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěru městského soudu, že v daném případě se tak stalo, a to v dostatečné míře konkrétnosti jak rozsahu přesčasové služby, tak i co do důvodů jejího nařízení. Stejně tak přisvědčil úplnosti hodnocení důkazů žalovaným. Ten totiž na s. 5 – 11 odvolacího rozhodnutí provedl výčet služby přesčas nařízené stěžovateli v rozhodném období včetně konkrétních důvodů jejího nařízení. Zde lze zaznamenat důvody jako pátrání po pohřešované osobě, výcvik simulátor vrtulník v SRN, mimořádný let pro cizineckou policii, mimořádný let pro zásahovou jednotku KŘP, pro Útvar rychlého nasazení nebo pro Leteckou záchrannou

zdravotnickou službu, nepřítomnosti jiných označených příslušníků, ozdravné pobyty jiných příslušníků atd., přičemž tyto důvody bývají kumulovány. Právě kumulaci těchto důvodů svědek plk. Ing. B. označil za příčinu, proč např. nepřítomnosti pro výcvik, dovolené nebo ozdravné pobyty nebylo možno vždy plánovat, stejně tak jako lety v případech, kdy byl vůči letecké službě uplatněn mimořádný aktuální požadavek. K výcvikům uvedl, že jsou nepravidelné a vždy se týkají několika pilotů najednou, a proto je nezbytné jejich nepřítomnost pokrýt přesčasovou službou ostatních. Výklad svědecky podaný k evidenčním údajům je velmi podrobný a osvětlující souvislosti.

[15] Stěžovatel s poukazem na již zmíněné rozsudky tohoto soudu č. j. 6 Ads 151/2016 – 126, a č. j. 4 Ads 11/2013 - 41, tvrdí, že nařízením služby přesčas bylo kompenzováno nedostatečné personální obsazení Letecké služby, neboť některé akce jako výcvik, jazykové kurzy, ozdravné pobyty a dovolené lze plánovat na základě podmínek předchozího roku. Je třeba připomenout, že žalovaný prokázal plánování v tomto směru, jemuž ovšem co do úplnosti požadované stěžovatelem brání nepředvídatelné kumulace důvodů. Oproti případům řešeným Nejvyšším správním soudem v citovaných rozsudcích je třeba poukázat na skutečnost, že tam byla posuzována činnost policejního útvaru, u něhož by teoreticky bylo možné operativní doplňování stavu, nehledě na to, že v tam posuzovaných případech žalovaný zastával názor nerespektující mimořádnost a odůvodněnost služby přesčas. Žalovanému lze přisvědčit, že Letecká služba vyžaduje personál s výjimečnou kvalifikací získávanou po dlouhou dobu. To znamená, že využívání plného rozsahu přesčasových služeb v jednom roce lze těžko řešit personálním posílením v dalším období, a naopak snižováním stavu, pokud bylo v roce využíváno práce přesčas méně. I když Letecká služba v každém z rozhodných let využívala přesčasových služeb, míra jejich využití byla rozdílná (r. 2010 – 150 hodin, r. 2011 – 71 hodin). Samotné využívání služeb přesčas není ještě důkazem o poddimenzovanosti personálního obsazení. Stejně tak personální přesuny mezi Leteckou službou a jinými policejními útvary s ohledem na výjimečnou kvalifikaci vyžadovanou pro práci pilota by zřejmě byly značně obtížné.

[16] Řízení o nároku stěžovatele je řízením ve věcech služebního poměru. Podle § 180 odst. 1 služebního zákona je služební funkcionář *„povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí“*. Okruh možných důkazů je vymezen v odst. 2 téhož ustanovení. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 – 63, *„je přitom na správním orgánu, aby jednoznačným a nezpochybnitelným způsobem prokázal, že služba přesčas není z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, nežli připouští právní úprava“*. Podle § 180 odst. 4 téhož zákona služební funkcionář *„hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti“*. Žalovanému se v daném případě zdařilo prokázat splnění zákonných podmínek pro nařízení služby přesčas. Napadené rozhodnutí splňuje podmínky stanovené v § 181 odst. 2 služebního zákona. Stěžovatelovy výhrady proti zjištěním služebního funkcionáře jsou v poměrně obecné poloze, v žádném případě konkrétně nevyvrací, že by ten který evidovaný důvod byl nepravdivý, že rozkaz byl užit za situace, kdy výjimečná potřeba nebyla dána, nebo že by byla nepravdivě tvrzena kumulace důvodů. Kasační soud je názoru, že městský soud nepochybil, pokud považoval skutková zjištění za dostatečná k závěru o tom, že služba přesčas byla stěžovateli

nařizována v souladu se zákonnými podmínkami, a že napadené rozhodnutí bylo řádně podloženo i odůvodněno. Právní posouzení věci městským soudem je správné.

[17] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, neboť nejsou naplněny uplatněné kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b, d) s. ř. s., a neshledal ani žádný důvod, pro který by napadený rozsudek měl zrušit nad jejich rámec podle § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. Proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). O věci přitom rozhodoval bez jednání podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu Nejvyšší správní soud žádnou náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu